

Harmonie

Vanmorgen las ik : *‘Over een minuut kan worden gezegd, dat de vorige minuut niet anders had kunnen zijn!*

Wat ik zo mooi vind aan deze uitspraak is, dat het laat zien dat, wanneer een (ingrijpende) gebeurtenis in ons leven heeft plaatsgevonden, vaak naderhand pas kan worden (in-)gezien, dat het leven gaat ‘zoals het gaat’. Dat, met andere woorden, dat wat nu gebeurt, oké is.

De vraag dringt zich echter op, hoe het dan komt, dat ik er het grootste deel van mijn leven naar heb gestreefd alles en iedereen onder controle te krijgen?

Niet lang geleden zijn we verhuisd.

De eerste weken kenmerkten zich door pure chaos.

Naast het feit, dat dingen maar niet lukten, deden zich ook situaties voor, waar we geen rekening mee hadden gehouden en die een ad-hoc-oplossing vereisten.

Terwijl dit alles zich voordeed, dacht ik eraan hoe het zou zijn, als alles eenmaal zijn plek had en er zich geen onverwachte situaties meer zouden voordoen.

Bijna ongemerkt klonk hier de wens in door, alles weer – al was het maar een beetje - onder controle te krijgen.

Kennelijk heb *ik* die controle (dus) nodig om mijn leven zó in te richten, dat het weer volledig resoneert met *mijn* ideeën en verwachtingen.

Ik besepte ook, dat ik me tezelfdertijd uit het nu in de toekomst had geplaatst.

Ik fietste met andere woorden weer ‘vrolijk’ van A naar Beter, oftewel ik stond weer eens in de ‘streefstand’, waarin het huidige moment werd afgedaan met ‘niet wenselijk’ en werd ingewisseld voor het idee, dat het straks allemaal beter zou worden.

De ‘verlichting’ bestond eruit, dat dit supersnelle mechanisme werd doorzien.

Er werd gezien dat vergeten werd, dat dít moment er juist wél toe deed.

Dat mijn kleine *ik* er de (loodzware) lading aan gaf in de vorm van het gebruikelijke persoonlijke verhaal.

Ik zag in, dat er simpelweg niets anders bestond dan wat ik ‘chaos’ noemde.

Dat dít het was, wat het leven mij schonk en waar ik het maar mee moest doen.

Mét dit inzicht voelde ik me ‘als de pen waarmee het AL mijn levensscript schrijft’.

Het zou werkelijk lachwekkend zijn, als ik in die hoedanigheid, een mening zou hebben over dit script.

Ik kon maar beter goed lezen wat er door mij heen geschreven stond.

De weken die volgden, waren lang zo zwaar niet meer, doordat ik had ingezien, dat ik mijn denken in harmonie met mijn lichaam kan brengen door het terug te brengen naar het punt in tijd en ruimte waar ook mijn lichaam zich bevindt.